

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3029/2022
14.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Марине Милановић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ристо Лекић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3084/20 од 14.01.2022. године, на седници одржаној 14.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца и преиначује пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3084/20 од 14.01.2022. године у ставовима другом, трећем и четвртном изреке тако што се одбија жалба тужене и потврђује пресуда Првог основног суда у Београду П1 1119/19 од 07.07.2020. године, а захтев тужене за накнаду трошкова по жалби одбија.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да исплати тужиоцу износ од 214.260,00 динара на име трошкова ревизијског поступка у року од осам дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1119/19 од 07.07.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да исплати тужиоцу заосталу разлику плате до двоструког износа плате по основу обављеног рада и временаведеног на раду у периоду од 01.10.2008. до 31.01.2010. године, у укупном износу од 905.237,42 динара, и то у појединачно опредељеним месечним износима наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом од 25. у месецу за претходни месец до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да у име и за рачун тужиоца уплати разлику доприноса за обавезно социјално осигурање за спорни период, и то допринос за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, допринос за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и допринос за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање на износе досуђене ставом првим изреке. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да накнади тужиоцу

трошкове парничног поступка у износу од 283.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3084/20 од 14.01.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена наведена првостепена пресуда у делу става првог изреке - за исплату разлике зараде у месечним износима нижим од досуђених првостепеном пресудом, појединачно наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом од 25. у месецу за претходни месец до исплате и у делу става другог изреке - за уплату доприноса за социјално осигурање на износе наведене у другом ставу изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у деловима ставова првог и другог изреке тако што је тужбени захтев одбијен за износе више од потврђених ставом првим изреке другостепене пресуде. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде тако што је тужена обавезана да накнади тужиову трошкове првосатпеног поступка у износу од 147.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију на коју је тужена одговорила.

Испитујући побиијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем тужене од 03.12.2007. године тужилац је премештен са даном 15.12.2007. године са претходног радног места код тужене на радно место послови сузбијања отмице, изнуде и уцене са елементима организованог криминала у Одељење за сузбијање организованог општег криминала, Службе за борбу против организованог криминала Управе криминалистичке полиције, а решењем од 19.01.2009, почев од 01.02.2010. године, на радно место превенција и сузбијање деликата опојних дрога у Одељење за сузбијање организованог општег криминала Службе за сузбијање криминала Управе криминалистичке полиције. Тужена није исплаћивала тужиоцу плату у двоструком износу, у складу са Законом о организацији надлежности државних органа сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела и Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала. Првостепени суд је, на основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке, утврдио разлику између износа плате исплаћених тужиоцу током утуженог периода с једне стране и двоструког износа плате коју би тужилац остварио у последњем месецу пре премештаја обрачунатог са минулим радом (свеукупно 905.237,42 динара), односно двоструког износа плате коју би тужилац остварио у последњем месецу пре премештаја обрачунатог без минулог рада (свеукупно 863.707,70 динара).

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је обавезао тужену да исплати тужиоцу неисплаћену разлику између исплаћене и двоструке плате са минулим радом према наведеној Уредби у укупном износу од 905.237,42 динара са припадајућом законском затезном каматом и доприносима за социјално осигурање.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби тужене, првостепену пресуду потврдио за износе који представљају разлику између исплаћене и двоструке плате без минулог рада у укупном износу од 863.707,70 динара са припадајућом законском

затезном каматом и доприносима за социјално осигурање, сматрајући да је првостепени суд погрешно применио материјално право, јер се приликом обрачуна двоструког износа плате не узимају у обзир додаци на плату утврђени законом у смислу члана 3. став 5. наведене уредбе већ основицу за плату чини само основна плата без минулог рада и других додатака на плату. У преосталом делу другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев за износе разлике плате и доприноса за социјално осигурање више од досуђених.

Ценећи ревизијске наводе, Врховни суд закључује да тужилац основано оспорава правилност примене материјалног права од стране другостепеног суда.

Законом о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005) је прописано да запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду (члан 101. став 1).

Законом о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Службени гласник РС“, бр. 42/02, 27/03, 39/03, 67/03, 29/04, 58/04-др.закон, 45/05, 61/05, 72/09) важећим у утуженом периоду, прописано је (члан 10. став 1) да се у оквиру министарства надлежног за унутрашње послове образује Служба за сузбијање организованог криминала ради обављања полицијских послова у вези са кривичним делима из члана 2. тог закона; да лица која, између осталог, обављају послове и задатке у државним органима и посебним организационим јединицама из овог закона имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварила на одговарајућим пословима и задацима у министарству надлежном за унутрашње послове (члан 18. став 1) и да плате из става 1. уређује Влада (члан 18. став 2).

У складу са одредбом члана 18. став 2. наведеног закона, Влада је донела Уредбу о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Службени гласник РС“, бр. 14 од 20.02.2003, 67/05, 105/05, 114/14) којом је уредила плате лица која обављају послове и задатке и у Служби за сузбијање организованог криминала Министарства унутрашњих послова (члан 1), прописала да се плате обрачунавају и исплаћују у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима са којих су ступили на рад у организационе јединице из члана 1. ове уредбе (члан 2. став 1) и да се приликом обрачунавања двоструког износа плате не узимају у обзир додаци на плату утврђени законом (члан 3. став 5).

Већ само језичко тумачење одредбе члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, доводи до закључка да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту последично доводи до увећања двоструког износа његове основне плате у овим организационим јединицама. Пошто је сврха Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала да омогући примену наведеног закона, став је Врховног суда да запослени који су, пре ступања на рад у Службу за борбу против организованог криминала, били радно ангажовани у МУП (па тако и тужилац) имају право на исплату двоструког износа плате коју би остваривали у спорном периоду у односу на висину основне плате коју би примали на радном месту на коме су били претходно радно ангажовани, до момента премештаја у поменути службу и да то право подразумева да и свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту последично доводи до увећања двоструког износа основне плате код Службе за борбу против организованог криминала. Дакле, као мерило за обрачун двоструког износа основне плате у спорном периоду не може служити износ који је тужиоцу исплаћен у месецу који је претходио распоређивању на радно место у Служби за борбу против

организованог криминала, без узимања у обзир промене у висини основне плате које су уследиле у поменутом спорном периоду обрачуна, рачунајући и оне које се односе на минули рад, како је то правилно учинио првостепени суд.

У том смислу, првостепени суд је правилно применио одредбе Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, бр. 84/04, ... 138/22) када је закључио да тужиоцу припада право на накнаду штете због мање исплаћене плате коју је остварио по основу рада и временаведеног у раду за утужени период у укупном износу који је досуђен првостепеном пресудом са законском затезном каматом, као и право на уплату доприноса на досуђене износе зараде, и то за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање.

На основу изложеног, Врховни суд је, применом процесних овлашћења из члана 416. став 1. ЗПП, преиначио другостепену пресуду у побијаном делу тако што је усвојио ревизију тужиоца, одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду и одлуку о трошковима првостепеног поступка који су обрачунати правилном применом одредаба чл. 153. и 154. ЗПП, с обзиром на тужиоца у спору, одбивши захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, јер она у том поступку није успела.

Одлуку о трошковима поступка по ревизији из другог става изреке Врховни суд је донео с обзиром на успех тужиоца у спору, применом одредаба чланова 153. став 1, 154. и 165. став 2. ЗПП, Таксене и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, па је обавезао тужену да накнади тужиоцу 22.500,00 динара за састав ревизије од стране адвоката, 76.704,00 динара за таксу на ревизију и 115.056,00 динара за таксу на одлуку о ревизији, све укупно 214.260,00 динара.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић